DOI: 10.32844/2222-5374-2020-103-1.13
УДК: 342.9

Боровський В. Р.,

здобувач Донецького юридичного інституту МВС України

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Актуальність статті полягає в тому, що прокурор є важливою фігурою у здійсненні захисту прав, свобод людини і громадянина, а також інтересів держави. Досить важливого значення набуває й участь прокурора у адміністративному процесі, особливо у вирішенні справи по суті, оскільки спрямована на виконання основних завдань адміністративного судочинства - забезпечення справедливого, неупередженого та своєчасного вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень. Проте, реалізація прокурором своїх повноважень у адміністративному процесі має ряд особливостей, які відрізняють його від інших видів судової юрисдикції. А на підставі аналізу норм Закону України «Про прокуратуру» та Кодексу адміністративного судочинства України взагалі можна говорити про невизначеність адміністративно-правової діяльності прокурора в адміністративному процесі. Метою статті є виділення та аналіз основних особливостей діяльності прокурора в адміністративному процесі. Для досягнення поставленої мети у статті здійснюється аналіз норм спеціального законодавства щодо діяльності прокурора, Кодексу адміністративного судочинства, судової практики та наукових здобутків вчених. У статті на основі аналізу норм спеціального законодавства щодо діяльності прокурора, Кодексу адміністративного судочинства, судової практики та наукових здобутків вчених виділено основні особливості, які притаманні діяльності прокурора в адміністративному процесі та вирізняють його від інших видів судової юрисдикції. Наголошено на тому, що на законодавчому рівні чітко передбачено випадки, які дозволяють залучення до адміністративного процесу прокурора. Зроблено висновок, що прокурор у адміністративному судочинстві є додатковою гарантією захисту інтересів держави, а його діяльність спрямована на здійснення додаткового захисту держави та її інтересів від посягань фізичних чи юридичних осіб. Також, діяльність прокурора в адміністративному процесі має ряд досить важливих та суттєвих особливостей, які відрізняють діяльність прокурора в кримінальному процесі.

Ключові слова: прокурор, адміністративний процес, адміністративне судочинство, особливості.

Актуальність теми. Прокурор є важливою фігурою у здійсненні захисту прав, свобод людини і громадянина, а також інтересів держави.

Досить важливого значення набуває й участь прокурора у адміністративному процесі, особливо у вирішенні справи по суті, оскільки спрямована на виконання основних завдань адміністративного судочинства - забезпечення справедливого, неупередженого та своєчасного вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень. Проте, реалізація прокурором своїх повноважень у адміністративному процесі має ряд особливостей, які відрізняють його від інших видів судової юрисдикції. А на підставі аналізу норм Закону України «Про прокуратуру» та Кодексу адміністративного судочинства України взагалі можна говорити про невизначеність адміністративно-правової діяльності прокурора в адміністративному процесі.

Стан дослідження. Загалом проблеми участі прокурора у адміністративному процесі досліджувала значна кількість науковців, серед яких варто відмітити таких як: О.В. Анпілогов, В.В. Галунько, К.А. Гузе, І.І. Діткевич, В.В. Долежан, В.В. Карпунцев, В.М. Кравчук, М.В. Косюта, О.Р. Михайленко, В.Р. Щавінський та ін. Але, враховуючи ряд змін до законодавства, що регулює діяльність органів прокуратури, до процесуального законодавства, а також неоднозначність у розумінні діяльності прокурора в адміністративному процесі обумовлює подальші наукові пошуки із вказаної проблематики, чітке визначення безпосередньої діяльності прокурора в адміністративному процесі, окреслення меж його повноважень та компетенції.

Метою статті є виділення та аналіз основних особливостей діяльності прокурора в адміністративному процесі. Для досягнення поставленої мети у статті здійснюється аналіз норм спеціального законодавства щодо діяльності прокурора, Кодексу адміністративного судочинства, судової практики та наукових здобутків вчених.

Виклад основного матеріалу. Слід зауважити на тому, що досить значна кількість питань, які виникають у діяльності органів прокуратури та діяльності конкретних прокурорів в адміністративному процесі вирішено у низці важливих рішень вищих судових органів, які й ставлять крапку у більшості дискусійних питаннях діяльності прокурора в адміністративному процесі. Отже, основними особливостями діяльності прокурора в адміністративному процесі нами виділено наступні.

Однією із перших особливостей є те, що представництво інтересів держави прокурором здійснюється на основі закону, а саме на основі норм Конституції України та Закону України «Про прокуратуру». Тобто, для вступу прокурора в адміністративні правовідносини є особливі законодавчі підстави, які визначають право участі прокурора в адміністративному процесі. За загальним правилом представництво виникає на основі договору, закону, акта органу юридичної особи та з інших підстав, установлених актами спеціального законодавства. Представництво інтересів держави в адміністративному суді прокурором є особливим видом представництва, яке базується на нормах Конституції України [1] та Закону України «Про прокуратуру» [2]. Тобто, в даному випадку має місце здійснення представництва, яке безпосередньо передбачено саме Основним зако-

ном держави, а отже можна говорити про його значущість та цілеспрямованість. Погодимось із думкою М.І. Штефана, який зазначає, що відповідаючи основним ознакам процесуального представництва, представництво прокурором інтересів держави в суді має певні особливості, і головною з них є те, що воно ґрунтується безпосередньо на Конституції України, тоді як інші види представництва ґрунтуються на дорученні, адміністративному акті, законі. Попри схожість із представництвом за законом ця подібність не є абсолютною, оскільки Конституція – це закон, що має найвищу юридичну силу і її не можна ставити на один рівень зі звичайним законом. Крім того, як наголошує науковець, прокурорське представництво відрізняється й за іншими істотними ознаками: за своїм характером, за колами осіб, чиї інтереси прокурор представляє, за сукупністю прав і формами їхньої реалізації. Свою функцію органи прокуратури здійснюють самостійно, підкоряючись тільки закону й керуючись наказами й вказівками Генеральної прокуратури України [3, с. 26, 29]. Отже, можна зробити висновок, що представництво інтересів прокурорів в адміністративному суді здійснюється саме на нормах Конституції України, яка і встановлює основні засади здійснення такого виду представництва.

Наступною особливістю участі прокурора в адміністративному процесі є чітка регламентація підстав, наявність яких дає прокурору право на участь в адміністративному процесі. Це означає, що на законодавчому рівні чітко передбачено випадки, які дозволяють залучення до адміністративного процесу прокурора. Досить широко про підстави участі прокурора в адміністративному процесі висловився О.М. Величко, який зазначає, що прокурору для реагування в порядку представництва відповідно до Закону України від 14 жовтня 2014 року «Про прокуратуру» необхідно мати чотири підстави: по-перше, наявність факту порушення прав, свобод та законних інтересів громадянина або законних інтересів держави; по-друге, особа потребує захисту саме у випадках, визначених законом, законні представники або відповідні органи при цьому не здійснюють або неналежно здійснюють його, а захист інтересів держави не здійснює або неналежно здійснює відповідний орган державної влади чи суб'єкт владних повноважень або він відсутній; по-третє, те, що перед зверненням до суду прокурор зобов'язаний повідомити про це громадянина, законного представника або відповідний суб'єкт владних повноважень, які мають право оскаржити наявність підстав для представництва або надати згоду на це; по-четверте, підтвердження судом підстав для представництва [4, с. 106]. За загальним правилом, яке закріплено у статті 23 Закону України «Про прокуратуру» передбачено, що прокурор здійснює представництво в суді законних інтересів держави у разі порушення або загрози порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу [2]. Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» № 1401-VIII від 02.06.2016 було дещо реформовано систему представництва прокурором інтересів держави в суді [5]. Відзначимо, що вказані підстави для здійснення представництва не можна розглядати

відокремлено одна від одної, їх слід розглядати комплексно та у тісному взаємозв'язку між собою. Відсутність хоча б однієї із перерахованих вище підстав ставить під сумнів можливість та доцільність участі прокурора в адміністративному процесі в цілому, а отже, як наслідок, під питанням перебувають й захист інтересів держави.

Суттєвою особливістю є те, що прокурор здійснює субсидіарну роль щодо захисту державних інтересів у адміністративному процесі. Загалом це питання є досить дискусійним, оскільки за загальним правилом захист інтересів держави здійснюється відповідним уповноваженим на це суб'єктом, яким виступає відповідний державний орган. Наразі у науковій літературі прийнятою є позиція, відповідно до якої прокурор здійснює субсидіарну роль у здійсненні захисту державних інтересів. Окрема така думка висловлена В.І. Кратом, який зазначає, що для того, щоб інтереси держави не залишилися незахищеними, прокурор виконує субсидіарну роль, замінює в судовому провадженні відповідного суб'єкта владних повноважень, який, всупереч вимог закону, не здійснює захисту або робить це неналежно. У кожному такому випадку прокурор повинен зазначити (а суд перевірити) причини, що перешкоджають захисту інтересів держави належним суб'єктом, і які є підставами для звернення прокурора до суду [6]. Мається на увазі те що у випадку неможливості органом державної влади забезпечити представництво в суді своїх інтересів, таке представництво має бути забезпечено прокурором. З першого погляду це є правильним: уповноважений державний орган не спроможний здійснити захист порушених прав та законних інтересів держави, то такий захист здійснює прокуратура. Але проблемою є те, що наразі не має чітких критерії визначення причин того, чому уповноважений державний орган не спроможний відстоювати інтереси органу у адміністративному суді. Про ці причини можна говорити досить багато: чи це відсутність компетенції, відсутність зацікавленості у здійсненні такого захисту, відсутність засобів для здійснення такого захисту, відсутність матеріальних чи інших ресурсів тощо. Закон України «Про прокуратуру» на жаль також не дає чіткої відповіді на це питання.

Певну ясність з цього приводу вносить судова практика. Так, окрему увагу привертає ухвала Верховного суду України від 19.07.2018 року по праві № 822/1169/17, відповідно до якої чітко вказано на те, що прокурор не може бути альтернативним суб'єктом звернення до адміністративного суду і змінювати належного суб'єкта владних повноважень, який може і бажає захищати інтереси держави. Прокурор виконує субсидіарну роль та замінює в судовому провадженні компетентного суб'єкта владних повноважень у тому випадку, якщо останній, всупереч вимогам закону, не здійснює захисту або робить це неналежно [7]. Досліджуючи вказану особливість погодимося із тим, що прокурор не заміняє належного позивача по справі, але має досить суттєве значення для здійснення захисту інтересів держави в цілому. Прокурор у таких правовідносинах є додатковою гарантією захисту інтересів держави, а його діяльність спрямована на здійснення додаткового захисту держави та її інтересів від посягань фізичних чи юридичних осіб.

Наступна особливість діяльності прокурора в адміністративному процесі полягає в тому, що відмова органу, уповноваженого здійснюва-

ти відповідні функції у спірних правовідносинах, від позову, поданого прокурором в інтересах держави, не позбавляє прокурора права підтримувати позов і вимагати вирішення спору по суті. Це прямо передбачено частиною 4 статті 54 Кодексу адміністративного судочинства [8]. Це означає, що прокурор є процесуально самостійною фігурою в адміністративному процесі та у своїх діях не залежить від дій органу, інтереси якого представляє. Прокурор діє від імені держави та в її інтересах, а тому у випадку порушення її інтересів зобов'язаний своєчасно реагувати на такі порушення та відновлювати права та державний інтерес. Як ми вже зазначали вище, прокурор має право вступати в адміністративний процес як позивач як на боці органу, уповноваженого здійснювати захист прав та інтересів держави, так і самостійно у випадку обґрунтування підстав для звернення до суду саме прокурором чи відсутності органу або відсутності у нього повноважень щодо звернення до суду із захистом інтересів держави. У таких правовідносинах прокурор є додатковим суб'єктом захисту інтересів держави. У випадку ж відмови від позову, поданого прокурором в інтересах держави, органом, уповноваженим на здійснення відповідних функцій у спірних правовідносинах, повноваження прокурора автоматично не припиняються, він уповноважений й надалі підтримувати позов і вимагати вирішення спору по суті. Це є досить важливим, оскільки не тільки забезпечується додатковий захист інтересів держави, а й унеможливується розвиток відповідних корупційних схем між учасниками судового процесу, які можуть стати причиною відмови уповноваженого органу від позову.

Важливою особливістю адміністративно-правового статусу прокурора в адміністративному процесі є те, що повноваження прокурора реалізуються у більшості випадків у разі порушення вимог закону іншими суб'єктами державно-публічних правовідносин [9, с. 70]. Погодимося із позицією В.Р. Щавінського, який зазначає, що прокуратура, серед повноважень якої виокремлюється одночасно наявна можливість захисту прав, свобод та законних інтересів громадян та інтересів держави, наочно демонструє свій «особливий, «позагілковий» державно-владний статус». Ураховавши такі якості прокуратури, як її структурованість та системність, адміністративну правосуб'єктність цього органу також слід розглядати як множину порівняно автономних адміністративних прав та обов'язків суб'єктів, які входять до складу прокуратури. Крім того, певну специфіку адміністративно-правовому статусу прокурора як суб'єкта владних повноважень та як представника інтересів держави в адміністративному судочинстві додають власне владні повноваження прокурора. Вони базуються на реалізації у законах України конституційних положень, які визначають повноваження та завдання органів прокуратури [10, с. 86]. Отже, ця особливість означає, що реалізація прокурором своїх повноважень є наслідком того, що хтось порушує законні інтереси держави, які варто захищати. Саме порушення вимог закону іншими суб'єктами державно-публічних правовідносин та неможливість здійснення захисту інтересів держави уповноваженим на це органом, обумовлює необхідність вступу прокурора в адміністративний процес та подальшої реалізації ним своїх повноважень. Захист інтересів держави прокурором не здійснюється виключно за

власною ініціативою чи за власним переконанням, а як ми вже зазначали вище, за наявністю відповідних на це підстав та у випадку неправомірних дій фізичних чи юридичних осіб.

Важливою особливістю є те, що адміністративно-правова діяльність прокурора змінюється у відповідності до стадій адміністративного процесу та безпосереднього розгляду справи в суді. Погодимося із думкою О.О. Таможні, яка зазначає, що кінцевим результатом адміністративного виду проваджень є прийняття прокурором рішення про наявність чи відсутність підстав для вжиття заходів представницького характеру та внесення відповідного процесуального документа або акту реагування (позовної заяви до суду, апеляційної скарги, подання до суду заяви про вступ у справу тощо), що своєю чергою не є кінцевим результатом для вирішення справи загалом і поновлення інтересу держави, оскільки рішення у справі приймається судом на підставі норм матеріального й процесуального права, оцінки поданих доказів сторонами, однією з яких є прокурор, який діє в інтересах держави [11, с. 179]. Фактично це означає, що прокурор самостійно аналізує отриману від уповноваженого органу інформацію, співставляє її у різноманітних аспектах діяльності державного органу, інтересів держави та приймає рішення про необхідність здійснення подальшого захисту державних інтересів чи відсутності порушень інтересів держави. Проте, якщо ж прокурором приймається рішення про необхідність вчинення подальших дій щодо захисту державних інтересів відзначимо, що самого факту волевиявлення прокурора на вступ в адміністративний процес не достатньо. Як ми вже зазначали вище, мають бути для цього відповідні умови, а також вказані причини, які перешкоджають захисту інтересів держави належним суб'єктом і, які є підставами для звернення прокурора до суду та, які досить прискіпливо перевіряються судом. У випадку ухвалення судом рішення про допуск прокурора до участі у конкретному адміністративному процесі, прокурор набуває статусу повноцінного учасника судового процесу та слідує стадіям адміністративного розгляду справи в суді. Із переходом прокурора із однієї стадії судового розгляду до іншої змінюється й його адміністративні повноваження, що є досить важливим для вирішення справи по суті, а також для нормального функціонування адміністративного процесу в цілому.

Важливою особливістю діяльності прокурора в адміністративному процесі є те, що останній при здійсненні представництва держави діє від її імені та в її інтересах. Доречно зауважує М.М. Стефанчук, що до таких висновків певною мірою підштовхує і законодавець, зазначаючи у ч. 4 ст. 23 Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.), що у разі підтвердження судом наявності підстав для представництва прокурор користується процесуальними повноваженнями відповідної сторони процесу [12, с. 116]. Мова йде про те, що фактично прокурор здійснює надані йому повноваження самостійно, на власний розсуд, але його діяльність має бути спрямована на захист інтересів держави. Всі дії прокурора в адміністративному процесі щодо захисту інтересів держави вчиняються виключно в інтересах держави та не можуть їй суперечити. У своїх наукових дослідженнях І.І. Діткевич наголошує на тому, що звернення прокурора від імені держави до адміністративного суду з позовом або позовною заявою на захист прав,

свобод та інтересів інших осіб, його участь у розгляді адміністративними судами справ внесення апеляційної чи касаційної скарги або вчинення інших процесуальних дій на захист інтересів громадянина чи держави не може розглядатись представництвом у розумінні Кодексу адміністративного судочинства ні стосовно громадянина, ні стосовно державних органів чи юридичних осіб, на користь яких прокурор заявляє вимоги у адміністративному позові, оскільки він діє по суті не від їх імені, а від імені держави в процесі виконання своїх службових повноважень [13, с. 121]. Але ми не погоджуємося із наведеним вище твердженням та вважаємо, що в адміністративному процесі прокурор здійснює представництво держави, незважаючи на те, що таке представництво може здійснюватися від імені певного органу. Саме завдяки реалізації представницької функції прокурором та враховуючи ті завдання, які покладаються на інститут прокуратури в цілому й забезпечується захист інтересів держави в усіх його проявах, незважаючи на те, що таке представництво може стосуватися чітко визначеного державного органу влади.

Поряд із наведеною вище, варто назвати й іншу важливу особливість діяльності прокурора в адміністративному процесі - його діяльність здійснюється в інтересах держави, але прокурор при здійсненні представництва інтересів держави в адміністративному процесі наділений повноваженнями самостійно визначати підстави для подачі адміністративного позову, вказувати конкретні факти порушення прав органу, який представлений прокурором, а також прокурор висловлює свою правову позицію та вчиняє процесуальні дії самостійно, незалежно від волі інших учасників процесу. Тобто, прокурор у адміністративному процесі у випадку його допущення до судового розгляду справи наділений відповідною процесуальною самостійністю та може на власний розсуд реалізовувати надані йому повноваження. Єдиною вимогою є те, що реалізація прокурором своїх повноважень не може здійснюватися на шкоду державі та в супереч її інтересам. Самостійність прокурора виражається й у здійсненні ним передбачених законом процесуальних дій в адміністративному процесі. Самостійність прокурора реалізується ним протягом всього судового процесу, а також на стадії виконання судових рішень. Це гарантує забезпечення захисту державних інтересів у разі зловживань своїми процесуальними правами державних органів, які й повинні захищати державу [14, с. 8].

Інша особливість діяльності прокурора в адміністративному процесі полягає в тому, що останній хоча й має рівні права та обов'язки в адміністративному судочинстві з іншими учасниками адміністративного процесу, проте він залишається представником держави, який здійснює охоронну функцію. Законодавством не передбачено надання йому певних пільг чи переваг, а тому будь-які зловживання прокурором своїм правовим становищем є порушенням, за яке має наставати юридична відповідальність. Але поряд з цим, прокурора в адміністративному процесі виділяє притаманна тільки йому особливість – він, незважаючи на рівність прав з іншими учасниками, залишається представником держави, представником органу державної влади, уповноваженого на здійснення захисту та охорони державних відносин, підтримання інтересів держави та її захист. Крім того, у контексті дослідження правового статусу прокурора в

адміністративному процесі варто окремо зазначити про те, що поряд із рівними правами прокурор має й певні обов'язки. Проте, обов'язки прокурора як представника держави є значно ширшими за його обов'язки як учасника адміністративного процесу, що знову ж таки обумовлено його правовим статусом та виконанням функцій захисту.

Важливою особливістю, яку на нашу думку варто виділити, є те, що обсяг прав прокурора, який бере участь у адміністративному процесі не завжди співвідноситься із тим обсягом прав, який притаманний позивачу чи відповідачу у вказаному процесі. Аналізуючи положення Кодексу адміністративного судочинства та Закону України «Про прокуратуру» можна зробити висновок, що права, якими наділений прокурор в адміністративному процесі є дещо вужчими від тих прав, які б мали позивачі по справі. А тому можна в цілому говорити про вужчі повноваження прокурора у судовому процесі на відміну від позивача по справі.

Важливою особливістю діяльності прокурора в адміністративному процесі є те, що прокурор наділений правом на оскарження судового рішення по адміністративній справі незалежно від факту його участі у безпосередньому розгляді справи в суді першої інстанції. Це означає передбачену законом можливість подачі прокурором апеляційної чи касаційної скарги на прийняте рішення суду першої інстанції та яке стосується захисту інтересів держави.

Інша особливість діяльності прокурора в адміністративному процесі полягає в тому, що прокурор не має матеріальної заінтересованості у вирішенні справи, але своїми діями може суттєво впливати на рівень відшкодування збитків, заподіяних державі. З цього приводу доцільно висловлюється Є.А. Безкровний, який зазначає, що прокурор, представляючи інтереси держави в суді, відстоює економічні та інші державні інтереси, які порушуються внаслідок протиправних дій (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб. У разі, якщо суб'єкт владних повноважень не здійснює чи неналежним чином здійснює захист законних інтересів держави або якщо він відсутній, а також у разі представництва інтересів громадянина з метою встановлення наявності підстав для представництва, прокурор має право витребувати копії документів, матеріалів і пояснення від посадових осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних та комунальних підприємств, установ і організацій, органів Пенсійного фонду України та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування [15, с. 30].

Висновки. Як висновок зазначимо, що діяльність прокурора в адміністративному процесі має ряд досить важливих та суттєвих особливостей, які відрізняють діяльність прокурора в кримінальному процесі. Здійсненню представницьких функцій прокурором передують досить клопітка робота прокурора щодо встановлення дійсних обставин справи, визначення того, чи дійсно є порушення інтересів держави, яким чином вони порушені і чи уповноважений конкретний державний орган на здійснення їх захисту шляхом звернення до суду. Безумовно діяльність прокуратури щодо здійснення захисту інтересів держави є важливою та необхідною, оскільки це стосується захисту інтересів держави, суспільного захисту, а отже й вирішення певного публічно-правового спору.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР // Офіційний вісник України. 2010. № 72/1 Спеціальний випуск. Стор. 15. Стаття 2598
2. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII // Офіційний вісник України. 2014. № 87. Стор. 9. Стаття 2471
3. Штефан М.И. Представительство граждан в суде: Учебное пособие для студентов юридических специальностей ВУЗов / М.И. Штефан, Е.Г. Дрижчаная, Е.В. Гусев. К.: Лыбидь, 1991. 231 с.
4. Величко О.М. Представництво прокурором інтересів громадянина та держави в суді в умовах європейської інтеграції України. URL: <http://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2018/jun/13325/17.pdf>
5. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від № 1401-VIII від 02.06.2016. *Офіційний вісник України*. 2016. № 51. Стор. 8. Стаття 1799.
6. Окрема думка Судді Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Крата В.І. від 06.06.2018 р. у справі № 607/1557/17, провадження № 61-17407св18, ЄДРСР № 74659804. URL: <https://youcontrol.com.ua/catalog/court-document/84355257/>.
7. Ухвала Верховного суду України від 19.07.2018 року по праві № 822/1169/17. – URL : <https://ips.ligazakon.net/document/VS181438>
8. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV. *Офіційний вісник України*. 2005. № 32. Стор. 11. Стаття 1918
9. Кравчук В.М. Владні повноваження прокурора: теоретико-правовий аспект // Вдосконалення діяльності прокуратури – шлях до реформування кримінальної юстиції : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. 2010. С. 68–72.
10. Щавінський В.Р. Прокуратура України як представник інтересів держави в адміністративному процесі. *Публічне право*. 2016. № 2 (22) С. 83–90.
11. Таможня О.О. Представництво інтересів держави в адміністративному судочинстві: особливості та проблеми нормативно-правового регулювання. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 4. С. 178-185.
12. Стефанчук М. М. Напрями вдосконалення процесуального статусу прокурора як суб'єкта реалізації функції представництва інтересів громадянина або держави в суді. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. № 2. С. 115–121
13. Діткевич І.І. Адміністративна процесуальна правосуб'єктність прокурора в адміністративному судочинстві. *Право і безпека*. 2010. № 5. С. 120-124.
14. Тимошевська І.П. Правовий статус прокурора в цивільному процесі в умовах сучасного законодавства. *Теорія і практика правознавства*. 2019. Вип. 2 (16). С. 1-12.
15. Безкровний Є.А. Представництво прокурором інтересів громадянина або держави у суді в сучасних умовах. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. Ч. 1. С. 28–36.

V. Borovskyi

PECULIARITIES OF THE PROSECUTOR'S ACTIVITY IN THE ADMINISTRATIVE PROCESS

The relevance of the article is that the prosecutor is an important figure in the protection of human rights and freedoms, as well as the interests of the state. The prosecutor's participation in the administrative process is also very important, especially in resolving the case on the merits, as it is aimed at fulfilling the main tasks of administrative proceedings - ensuring fair, impartial and timely resolution of disputes in the field of public relations in order to effectively protect rights, freedoms and interests of individuals, rights and interests of legal entities from violations by the subjects of power. However, the exercise of the prosecutor's powers in the administrative process has a number of features that distinguish it from other types of judicial jurisdiction. And on the basis of the analysis of the norms of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office" and the Code of Administrative Procedure of Ukraine in general, we can talk about the uncertainty of the administrative and legal activities of the prosecutor in the administrative process. The purpose of the article is to highlight and analyze the main features of the prosecutor in the administrative process. To achieve this goal, the article analyzes the norms of special legislation on the activities of the prosecutor, the Code of Administrative Procedure, judicial practice and scientific achievements of scientists. Based on the analysis of the norms of special legislation on the prosecutor's activity, the Code of Administrative Procedure, judicial practice and scientific achievements of scientists, the article highlights the main features of the prosecutor's activity in the administrative process and distinguishes it from other types of judicial jurisdiction. It is emphasized that the legislative level clearly provides for cases that allow the involvement of a prosecutor in the administrative process. It is concluded that the prosecutor in administrative proceedings is an additional guarantee of protection of the interests of the state, and his activities are aimed at providing additional protection of the state and its interests from encroachment by individuals or legal entities. Also, the activity of the prosecutor in the administrative process has a number of very important and significant features that distinguish the activity of the prosecutor in the criminal process.

Keywords: prosecutor, administrative process, administrative proceedings, features.